

(ב) ב"ק ס"א ק. קב. לעיל
עמ: ע"ז ו' (ב) ב"ק ספ"ט.
דברים ס"ג (ג) (לעיל ע"ג).
(ד) (לעיל ע"ג) ו"ט.
(ה) רש"י מ"ז בס' הרא"ש
אלה הרי"ף גרס לה.
(ו) (ב"ק לג. ג.) (א) (א) (א) (א)
(ז) (א) (א) (א) (א) (א) (א)
(ח) (א) (א) (א) (א) (א) (א)
הס' ירושלמי כ"ל.

לעזי רש"י

ארוקוליט. קמרו. כ"פ.

מוסף רש"י

נותן לו דמי צמרו.
דמים שלמד לכן נמכר
בשוק, דקניה נזול לשלם
כשעת היובל (לעיל
ע"ג) דמיקרא, ואש"ס
(ע"ג) רבי יצחק, ואש"ס
דמיקרא, ואש"ס (לר"ס)
למד דמי צמרו (ב"ק ע"ג) קני
בשערי ל"מ ולא יבד
ל"ה אלא דמי צמרו אכל
לא דמי צמרו, או זה
יתן שכרו משלם וקח
הלמד (ע"ג) דקפירא
ל"ה ל"מ כל המשנה
מדעת בעליו נקרא גולן
ועל המלך לעמנו אש"ס
שהוא מעולה בשערי דמים
(ע"ג) רבי יצחק, ואש"ס
אומר, אש"ס קני מלא
זו משכר בשערי (ע"ג)
זו אש"ס השערים
הלמד יתר על הציאה.
שהוא הוציא נותן לו,
בעל המלך, אש"ס הציאה.
מקמי ועל שכר שפולה
בשערי יום ולא שכר שלם
כמו שהתנה עמו (ע"ג)
ובש"ס (ע"ג) דקניס
ל"ה להאי דשערי ל"ה
ידו על התחונה דלא
נמתי משכח, והוא נמי
כוליה לא יתקול אלא יצאה,
ואש"ס יצאה ימיה על
השכר יתן לואת השכר
שהשכר את המלך, ואש
יצאה לתת את שכרו,
בגון שהשכר יתר על
השכר יתן שכרו (ב"ק
ע"ג) והדליל את שטר.
המלוה והלוה מתחייב צד
שליש, שהרי טורח היה
לשם למכור זוכר ומכור
על השליש (ש"ס) ב"ב
קס"ח. יתן לו שטר.
למלוה ויחזור ויגבה בו
ל"ה מה שכמו בו נחמיה
(ש"ס) (ע"ג) הוציא זמן
ולא נתן. ולא פירע (ש"ס).
ר"י יוסף אומר יתן.
השליש השטר למלוה ואש"ס
דלמכתא ה"ל, דפירי
היה לפרוע בלאו המן,
קנה המלוה את השטר
(ש"ס) אש"ס. הנתנת
נחמה שלמד מנתינת את
מכירו למכור עליו אש
לא יקיים מלא יתן קן
דלתי נותן לו מדעתו
אלא כותב על דבר שאינו,
דפירי שהוא יכול ללמד
ופעמים שמלמין אותו
(ש"ס) (ע"ג) המנתינת
למכירו דבר על מנת
שנעשה דבר לעמוד וסומן
בלבו כשעת התנאי שיוכל
לקיים הדבר שביצע זמן
ושיביע המון יאמרו ולא
יכול לקיים (ש"ס) ב"ב
קס"ח. דאמר לא קני.
ואינו נתפס מתנאו ולא
יפטר בכך (ש"ס). נתנו לו
זמן. ב"ק (ב"ק) (א).

בשלשה מקומות שנה לנו ר' יהודה אסור לאדם שיהנה מממון חבירו
לומר שיהנה חלף לדע"ג זיה נהנה (א) וזה לא חסר אפי' הכי
תיקנו חכמים שהיא חייב דלון לו ליהנות מממון חבירו שלא מדעתו
ואידך דלמך רבי יהודה אש השבח
כו' לדע"ג דגולן קונה צנינו הכא
תקינו דלא ליקני כיון שאין מתכוין
לגזול ולקנות משום דלון לו ליהנות
מממון חבירו שחייבו הביאו מן
השוק וטרחו בו כדפירש בקונט' וא"ת
לפי מאי דס"ד השתא דטעמא משום
דלמך שיהנה מממון חבירו ולא
משום דכל המשנה ידו על התחונה
נהי דלא קני צנינו משום שהבעלים
טרחו להביאו מן השוק מ"מ לא
היה ליה למימר ידו על התחונה
ואור"י דהמ"ל וילטעמין א"ר מן
הדין לא קנאו צנינו כיון שאינו
מתכוין לקנות ומיהו מ"מ היה לו ליתן
שכר כפי מה שהצנינו נצניעת
שחור ורבען תקנו שלא יהנה מממון
חבירו שלא מדעתו דהיינו נצניעת
השחור שעשה שלא מדעתו הלכך
ידו על התחונה וגם משליש שטר
נמי אע"ג דלמכתא קניא הכא
כיון שאין זו מתנה גמורה שאין נותנה
בלב שלם תקנו חכמים שלא יהנה
מלוה הימנו:
אם השבח יתר על הציאה. (א) פ"י
צירושלמי בפרק הגחל קמח
(ב"ק דף ק: ד"ה אש):
לא לזה ולא לזה מאי. אין נראה לר"י
פירוש הקונט' שפ"י שצנע"ב
רוצה למכור את הקרקע דכזה לא
קמצעיה ליה דפשיטא דלון יכול
למוכרו שהרי משועבד לזה לצנת
עליה שם כשיראה ואי רוצה למכור
הקרקע לעשות הבית ואין מוכר אלא
כח שיש לו בחובה הא נמי פשיטא
שצנע"ב זה יכול למוכרה דלמה לא
ימכור כח שיש לו זה אלא נראה לר"י
דמיירי שרואה צנע"ב לזרעה ובעל
עליה אמר גם אני אזרע שגם לי
הקרקע משועבד לעליה או דלמא
מאי א"ל האיך אין לך כלום בקרקע
אלא לענין העליה נצנצ:
ובן בית הבד בו'. פ"י בקונטרס
דלירי בחזקין שחלקו כמו
פלוגתא דר' יהודה ורבען ולא נשוכר
ומשכיר וקאש קשה דמשמע דמדלפני
הכל רב ושמואל בגמרא דמיירי
בשוכר ומשכיר דומיא דהיה דפליגי
לעיל ועוד אי בחזקין שחלקו מוטל על
התחתון לצנות התקרה אחאי אלטריך
לאוקמי היה דלעיל נפחת העליה
בשוכר ומשכיר לוקמה בחזקין שחלקו
ואי האי וכן אנפחת העליה דלעיל
קאי אחאי הפסיק צנינו ולא הסמיס:
זמן

בב"ב אומר ר' יוחנן בשלשה מקומות שנה לנו
רבי יהודה אסור לאדם שיהנה מממון חבירו
הדא הא דתנן אידך מה היא דתנן ה"ה הנותן צמור
לצבע לצבוע לו אדום וצבעו שחור שחור
וצבעו אדום ר' מאיר אומר נותן לו דמי
צמרו רבי יהודה אומר "אם השבח יותר על
ההוצאה נותן לו הציאה ואם ההוצאה יתירה
על השבח נותן לו את השבח ואידך מאי היא
דתנן "מי שפרע מקצת חובו והשליש את
שטריו ואמר לו אם אין אני נותן לך מכאן
ועד זמן פלוני תן לו שטריו הגיע זמן ולא נתן
רבי יוסי אומר יתן רבי יהודה אומר "לא יתן
(א) אמאי דלמא עד כאן לא קאמר רבי יהודה
הכא אלא משום (א) דאיכא שחרוריתא אי נמי
לצבוע לו אדום וצבעו שחור משום דקא
משנה (א) והתנן "כל המשנה ידו על התחונה
ומי שפרע מקצת חובו נמי הוי אש"ס
ושמעין ליה לר' יהודה דאמר "לא קני אמר
רב אחא בר אדא משמיה דעולא יתחתון
הבא לשנות בגויל שומעין לו בגזית אין
שומעין לו בכפיסין שומעין לו בלבנים אין
שומעין לו לשכך בארזים שומעין לו בשקמים
אין שומעין לו למעט בחלונות שומעין לו
להרבות בחלונות אין שומעין לו להגביה אין
שומעין לו למעט שומעין לו בגויל אין
לשנות בגזית שומעין לו בגויל אין שומעין
לו בכפיסין אין שומעין לו בלבנים שומעין
לו בארזים אין שומעין לו בשקמה שומעין
לו לרבות בחלונות שומעין לו למעט בחלונות
אין שומעין לו להגביה אין שומעין לו למעט
שומעין לו אין לו לזה ולא לזה מאי (א) תניא
אין לו לא לזה ולא לזה אין לו לבעל עלייה
בקרקע כלום) תניא רבי נתן אומר יתחתון
נוטל שני חלקים והעליון שלישי ואחרים
אומרים יתחתון נוטל שלשה חלקים והעליון
נוטל רביע אמר רבה רבא קוש דרבי נתן בידך
"דדיינא הוא ונחית לעומקא דדינא קא סבר
כמה מפסיד עלייה בבית תילתא הלכך
אית ליה תילתא **מתני'** יוכן בית הבד
שהוא בנוי בסלע וגינה אחת על גביו
ונפחת הרי בעל הגינה יורד וזורע למטה
עד שיעשה לבית ברו כפיין "ההכותל
והאילן שנפלו לרשות הרבים והויקו פטור
מלשלם נתנו לו זמן לקרן את האילן
ולסתור את הכותל ונפלו בתוך הזמן פטור
לאחר הזמן חייב "מי שהיה כותלו סמוך לגינת
חבירו ונפל ואמר לו פנה אבניך ואמר לו
הגיעוך

מפני שהן נוחין להשכר: להרבות בחלונות. ממעט חזק הצנין והעליון מעכב עליו: להגביה.
את העליון לעלות ועוד שהתחתון חזק מן הגבוה: עליון שצא לשנות וכו'. טעמא דכולהו שומעין לו מפני שממעט כובד המשא והיכא
דמוסיף על כובדו תחתון מעכב עליו שהתחתון אינו חושש אש תפול החומה שמן התקרה ולמעלה: אין לו לא לזה ולא לזה. לצנות
שעניים הם ובעל הקרקע רוצה למכור הקרקע: מאי. אית ליה לבעל העליה בקרקע או לא: דדיינא הוא. אצ"ד היה כדלמדין
בהוריות צ"ב נתרא (דף י"ג): כמה מפסיד שלישי. ימי קיומה היא ממהרת ליפול מחמת משא העליה: מתני' בית הבד. בית לעזר
זמים וגינה אחת על גבו שחלק אדם נסלע תחתיה כגון כיפה והיה גינתו למעלה וזית כדו מלמטה וכשמת נטלו צניו זה בית
הבד חה גינה ונפחת גבו של בית הבד שהוא מקום זרעו של העליון: כיפין. ארוקוליט. העליון יתן עליו עפר וזרע: פטור.
מלשלם דלמאי היה ליה למיעבד אגוס הוא: נסנו לו זמן. שרואו צ"ד שהיה נטעה ואמר לו סמור: ועל. לתוך גינתו של חבירו:
הגיעוך

א [מ"י] מ"י מהל' סמרות
הל' ד טושיע' ח"מ ס' עו
פ"י (ב)
ד ב מ"י פ"י מהל'
מריה הל' ה סמ
עשין פ"י טושיע' ח"מ ס'
נה פ"י א י"י ח פ"י
י:
ב ג מ"י שם פ"י ס'
טושיע' ח"מ ס':
בז ד מ"י פ"י מהל'
שניס הל' ה סמ
שם טושיע' ח"מ ס' קמ
פ"י י:
ז ה מ"י שם טושיע' ס'
פ"י י:
יח ו מ"י שם הל' ד
טושיע' שם פ"י ה:
י"ב ז מ"י שם הל' ח סמ
שם טושיע' ח"מ ס'
קמ:
כ ח מ"י פ"י מהל' מ"י
ממון הלכ' יע סמ
עשין פ"י טושיע' ח"מ ס'
טו פ"י א:
כא ט מ"י פ"י מהל'
שניס הל' ח סמ
עשין פ"י טושיע' ח"מ ס'
קמ:
הגהות הב"ח
(ב) גמ' ר' יהודה אומר לא
יתן (אחאי). תו"מ וי"ב
ג"ל מואל: (ג) שם
דלמא שחוריתא. י"ב
אש"ס שיה חסר דלמא
שחוריתא דלשיתא פ"ה
אש העליה והא מקורה
פטור האילן ולא נהנה
דל"ה להעלות לו שכי היב
זה לא נהנה חוה חסר
מ"מ החסר צנ"ד דף כ'
פ"ח: (ג) שם דקא משנה
דתנן כ"ל:

הגהות הב"ח
(ב) גמ' ר' יהודה אומר לא
יתן (אחאי). תו"מ וי"ב
ג"ל מואל: (ג) שם
דלמא שחוריתא. י"ב
אש"ס שיה חסר דלמא
שחוריתא דלשיתא פ"ה
אש העליה והא מקורה
פטור האילן ולא נהנה
דל"ה להעלות לו שכי היב
זה לא נהנה חוה חסר
מ"מ החסר צנ"ד דף כ'
פ"ח: (ג) שם דקא משנה
דתנן כ"ל:
מפני שהן נוחין להשכר: להרבות בחלונות. ממעט חזק הצנין והעליון מעכב עליו: להגביה.
את העליון לעלות ועוד שהתחתון חזק מן הגבוה: עליון שצא לשנות וכו'. טעמא דכולהו שומעין לו מפני שממעט כובד המשא והיכא
דמוסיף על כובדו תחתון מעכב עליו שהתחתון אינו חושש אש תפול החומה שמן התקרה ולמעלה: אין לו לא לזה ולא לזה. לצנות
שעניים הם ובעל הקרקע רוצה למכור הקרקע: מאי. אית ליה לבעל העליה בקרקע או לא: דדיינא הוא. אצ"ד היה כדלמדין
בהוריות צ"ב נתרא (דף י"ג): כמה מפסיד שלישי. ימי קיומה היא ממהרת ליפול מחמת משא העליה: מתני' בית הבד. בית לעזר
זמים וגינה אחת על גבו שחלק אדם נסלע תחתיה כגון כיפה והיה גינתו למעלה וזית כדו מלמטה וכשמת נטלו צניו זה בית
הבד חה גינה ונפחת גבו של בית הבד שהוא מקום זרעו של העליון: כיפין. ארוקוליט. העליון יתן עליו עפר וזרע: פטור.
מלשלם דלמאי היה ליה למיעבד אגוס הוא: נסנו לו זמן. שרואו צ"ד שהיה נטעה ואמר לו סמור: ועל. לתוך גינתו של חבירו:
הגיעוך

הבית והעליה פרק עשירי כבא מציעא

קי"ט.

עין משפט
גד מצוה

(א) וְיָלַד וַתֵּלֶד וְהָיָה חוֹסְפָהּ לְעַלְיָה ע"ש. (ב) ע"י כה"ס וּבְסֵפֶר ת"ח וּבְסֵפֶר כה"ג (ג) ג"י הַעֲבֹר הַזֶּה לִּיה אֶפְרַיִם לְרִישׁ לְקִישׁ ח"י חוֹךְ בְּשֵׁן פֶּרְסִי יִשָּׁר כְּמוֹ יִשָּׁר חֵילֵי סִיָּא אֶפְרַיִם לְרִישׁ לְקִישׁ בְּרַכָּה וּמְלֻשָׁן בֵּן פֹּרְתָה כְּלוּמַר יִשְׁרֵי וְיִרְבֵּי חַמּוּסִים וְיִנְטוּסֵי כְמוּסוֹ (ד) ש"ך לְעֵיל קִישׁ: וְכַנִּי רַש"ל (ה) פ"י הַגֵּן עַל זֶה תַּמְנָא בְּסֵפֶר הַחַיִּים שְׂמִירָה ח"י הַגֵּן מִהַר"ל מִפְרָסָא בְּסֵפֶר זִמְזוּת ח"א פ"ב (ו) כְּסִימָא וְסוּף שְׂמִירָה הַכְּמִי"א וְי"ל וְכֵן בְּסוּף יו"ט ע"ש בְּיָקָר כְּמוֹ רַמְבַּם עַל הַבֵּית שְׂמִירָה ח"א.

הגהות הגר"א
[א] (ב) (מגיע לעיקרו ואין מגיע לטובת חל"מ וי"ב הממנים וההל"ה ל"ג לה ו"י דכ"ג וד"ל נקרא מגיע: [ב] ר"ש ד"ה ח"י: הסמוך לקרקע בחוץ כ"י: י"ב ומל"ח כ"ח ר"א ד"ג טפחים סמוך למתחן הכי הוא של מתחן אף ל"ה ו"י ע"ש:

אילן היוזא מן הגזע וכו'. בלוקח אילן אחד בחוץ של חצירו דק"ל נבצא בתרא (דף פ"א). דדברי הכל לא קנה קרקע ואילן קטן היוזא (מן הגזע או) מן השרשין לית דינא ולית דינא דקרקע גמורה היא ומן הגזע נמי ר"מ סבר שדי נופו בטר עיקרו והתם מפרש מאי גזע ומאי שרשין גזע כל שרואה פני חמה שרשין שאין רואין פני חמה ואע"ג דשכח טוף העליון לצעל האילן מדקתני התם הגדילו לא ישפה התם הוא לדעתה דהכי נחת שכל זמן שהיא ראוי לעשות פרי יהא בקרקע וישא ענף ופירי אצל אילן אחר העולה מן הגזע אילנא אחרינא הוא: חייב בערלה נכסי'. ל"מ דאילן הוא לעלמו דגזע הסמוך לקרקע [א] בחוץ שלשה קרקע הוא ואע"ג דלא מארעא ממש ייק שדי נופו בטר עיקרו: **מגיע לעיקרו ואינו מגיע לנופו.** כגון שנטעה נופו למטה: קמיה דשזור מלכא. לי נראה שזור (א) מלכא ממש ומלך פרס היה וזקי נדינים ואמרוה ליה דר"ש דמתני' קמיה וקלסא ואמר אפריון נמטייה לר"ש יקבל חן מאתנו על דבר זה. ואזי דאמרי שזור מלכא שמואל דבכמה דוכתי קרי ליה הכי ואין מיושב זה דמאי אמרוה אי ליה דר"ש דמתני' אטו שמואל לא הוה ידע לה למתני' ואי להא דאפרים ספרא אטו אי לא

ותנאי נמי גבי מקח ובמכר בה"ג. תניא גרסינן דאיהו משנה בשום מקום ולא הוה כה"ג ממש דאפילו אמר ר"י היוזא מן הגזע של צעל הקרקע לא יקשה כלום שהרי עומד בחצירו של צעל הקרקע וגם יונק מן הקרקע ועוד שלא היה צדעת המוכר למכור אלא זה האילן שהיה כעין שמכר אצל לא אילן חדש שעמיד ללחם מן הגזע דלא חשיב כאילן ענמו הענפים המתחדשים אלא נחשב כאילן אחר וכן ר' מאיר א"ס היה אומר כאן של צעל האילן לא היה קשה על משנתנו שכמו שהענפים המתחדשים צלל שנה הם של צעל האילן ה"ג היוזא מן הגזע יהיו שלו והא דקאמר כה"ג היינו שמיפה ר"מ כאן כמו של צעל הקרקע טפי מרבי יהודה כמו במתני' ולהכי לא עזיז לריכותא בסמוך אלא אערלה ואמקח וממכר ולא אמתינותי: **שבור מלכא.** נראה לפרש כפי' הקונטרס דשזור מלכא היה זקי בהלכות דלמרינן סוּף מסכת ע"ז (דף ע"ו:) שנעץ הסנין עשר פעמים בקרקע קשה כשחך האחרון בסנין לר"ז יהודה: **הדרן עלך הבית והעליה** וסליקא לה מסכת כבא מציעא

ב א מ"י פ"י מהלכות מעשר שני ונטע רבני הלכה יט סגן עשין קל טור י"ד ט"י ר"ד [מפסמי צבור וכתבנא ע"ש ולא מתלמי:]
ב א מ"י פ"ד מהל' שביעית ה"ט ע"ט סגן עשין פ"ב טו"ש"ע ח"מ ט"י קפו סעף ה':

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה קמיה דשזור וכו' מלכא ממש. י"ב וי"ב סוף דף י' מנואר דהוה ע"ש ע"ש וי"ב דף קפו ע"ב א"מא דשמואל נקרא כן וכן בפסחים דף נ"ד:

גליון הש"ס
רש"י ב"ה אפריון חן שלנו. וז"ל רש"י בחומש פ"י ימי כפסוק בן פורת יוסף. אצל הרמב"ן ע"ס כ' דהוי"ן ששית יהוה לטון שבת וזווחא כמו פורגא לתמי (מנובות ד' נד) וע"י כה"ס ע"ש:

מוסף רש"י
אפריון. חן. והוא לטון אלמי (בראשית חס כ"ב).

הדרן עלך הבית והעליה וסליקא לה מסכת כבא מציעא

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לזכרון בעזרת השם יתברך

הדרן עלך מסכת בבא מציעא והדרן עלך. דעתן עלך מסכת בבא מציעא ודעתך עלך. לא נתנשי מינה מסכת בבא מציעא ולא נתנשי מינה לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי:

יאמר בן שלשה פעמים ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהא תורתך אמונתנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא. ^(א) חנינא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרם בר פפא רביש בר פפא טורחב בר פפא אדא בר פפא דרו בר פפא:

הערב נא יי אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונהיה כלנו אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך: מאויבי תחכמי מצותיך כי לעולם היא לי: יהי לבי תמים בחקיך למען לא אבוש: לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתני: ברוך אתה יי למדני חקיך: אמן אמן אמן סלה ועד:

מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משכימים והם משכימים. אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו מקבלים שכר והם עמלים ואין מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת. שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בה:

יהי רצון מלפניך יי אלהי בשם שעורתני לסיים מסכת בבא מציעא בן תעורני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסייםם ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי ולזרעי שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי וזרע זרעי עד עולם. ותתקיים בי בהתהלכה תנחה אותך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך. כי בי ירבו ימיה ויוסיפו לך שנות חיים: אורך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד: יי עוז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא. ולאחיא מתניא. ולאסקא לחיי עלמא, ולמבנא קרתא דירושלם, ולשכלל היכליה בגוה, ולמעקר פולחנא נוכראה מארעא, ולאכתבא פולחנא דשמיא לאתריה, וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה, ויצמח פרקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן. יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי. יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמרינן בעלמא, ואמרו אמן: על ישראל ועל רבנן, ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון, ועל כל מאן דעסקין באורייתא, די באתרא (קדישא) הדין ודי בכל אתר ואתר, יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני ריחיי ופרקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחי טובים עלינו ועל כל ישראל, ואמרו אמן: עושה שלום במרומוי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: